

Obrzęd otwarcia Bramy Miłosierdzia w Kościołach partykularnych

Obrzędy wstępne W KOŚCIELE STACYJNYM

17. W trzecią niedzielę Adwentu, albo już w czasie pierwszych nieszporów, o odpowiedniej godzinie, wierni gromadzą się w jakimś pobliskim kościele lub w innym stosownym miejscu, nie w katedrze (lub konkatedrze), do której będzie zdążać procesja.

18. Biskup, koncelebranci i diakoni, po ubraniu szat liturgicznych koloru fioletowego (lub różowego) udają się do miejsca, gdzie zgromadzili się wierni. Biskup zamiast ornatu może ubrać kapę, którą zdejmie po procesji.

19. Podczas gdy Biskup i posługujący zdążają do miejsc dla nich przygotowanych, śpiewa się Hymn Jubileuszu. Można grać na organach lub na innych odpowiednich instrumentach.

Biskup zwraca się do ludu, mówiąc:

W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.

Lud odpowiada:

Amen.

Następnie zwraca się do ludu z pozdrowieniem:

Miłosierdzie Ojca,
pokój od naszego Pana Jezusa Chrystusa,
oraz dar jedności w Duchu Świętym
niech będą z wami wszystkimi.

Lud odpowiada:

I z duchem twoim.

Biskup wzywa wiernych, aby błogosławili i wychwalali Boga:

por. Ps 103

Chwała Tobie, Panie, który przebaczasz nam winy
i leczysz nasze słabości

W.: Bo miłosierdzie Twoje trwa na wieki.

Chwała Tobie, Panie, który jesteś miłosierny i łaskawy, nieskory do gniewu i wielki w miłości

W.: Bo miłosierdzie Twoje trwa na wieki.

Chwała Tobie, Panie,

Ojcie łaskawy dla swoich dzieci

W.: Bo miłosierdzie Twoje trwa na wieki.

albo

Błogosławiony jesteś, Ojcie,

bo to Ty dokonałeś wielkich cudów

por. Ps 136,4

W.: Twoja Miłość trwa na wieki.

Błogosławiony jesteś, o Synu Pierworodny, bo Krwią swoją uwolniłeś nas od naszych

grzechów
por. Obj 1,5

W.: Twoja Miłość trwa na wieki.

Błogosławiony jesteś, o Duchu Święty,
Słodki dusz Pocieszycielu

por. Sekwencja na Zesłanie Ducha Świętego

W.: Twoja Miłość trwa na wieki.

21. Następnie Biskup zwraca się z krótką zachętą do wiernych. Może to zrobić w tych lub podobnych słowach:

Ukochani bracia i siostry!

Ze wzrokiem skierowanym na Jezusa i Jego miłosierne Oblicze, Ojciec Święty, w uroczystość Najświętszej Maryi Panny zainaugurował nadzwyczajny Jubileusz, który otwiera dla nas wszystkich i dla całej ludzkości, bramę miłosierdzia Boga.

W komunii z Kościołem powszechnym ta celebracja rozpoczyna uroczyste Rok Święty dla naszego Kościoła diecezjalnego i staje się preludium głębokiego doświadczenia łaski i pojednania.

Posłuchajmy z radością Ewangelii miłosierdzia, którą Chrystus Pan, Baranek Boży, który gładzi grzechy świata, ogłasza między ludźmi, zapraszając do radowania się miłością, jaką nieustannie głosi każdemu stworzeniu.

22. Po wygłoszeniu tej zachęty Biskup odmawia następującą modlitwę:

C. Módlmy się.

por. Msze i modlitwy w różnych potrzebach.

Msza o pojednanie (32), II kolekta

Boże, Dawco prawdziwej wolności, Ty chcesz z wszystkich ludzi utworzyć jeden lud wolny, + spraw, aby Twój Kościół ciesząc się wolnością jaśniej ukazał się światu jako powszechny sakrament zbawienia * i urzeczywistniał wśród ludzi tajemnicę Twojej miłości.

Przez Chrystusa, Pana naszego.

W.: Amen.

23. Teraz następuje proklamacja Ewangelii przez diakona.

Diakon:

Pan z wami.

Wierni odpowiadają:

I z duchem twoim.

Diakon:

Z Ewangelii według św. Łukasza:

Łk 15,1-7

W niebie będzie radość nawet z jednego grzesznika, który się nawraca

„Zbliżyli się do Niego wszyscy celnicy i grzesznicy, aby Go słuchać. Na to szemrali faryzeusze i uczeni w Piśmie: «Ten przyjmuje grzeszników i jada z nimi». Opowiedział im wtedy następującą przypowieść: «Któż z was, gdy ma sto owiec, a zgubi jedną z nich, nie zostawia dziewięćdziesięciu dziewięciu na pustyni i nie idzie za zgubioną, aż ją znajdzie? A gdy ją znajdzie, bierze z radością na ramiona i wraca do domu; sprasza przyjaciół i sąsiadów i mówi

im: 'Cieszcie się ze mną, bo znalazłem owcę, która mi zginęła'.

Powiadam wam: Tak samo w niebie większa będzie radość z jednego grzesznika, który się nawraca, niż z dziewięćdziesięciu dziewięciu sprawiedliwych, którzy nie potrzebują nawrócenia»”.

Oto słowo Pańskie.

Wierni odpowiadają:

Chwała Tobie, Chryste.

24. Po Ewangelii można zachować krótką chwilę milczenia, a następnie lektor czyta początek Bulli ogłaszającej nadzwyczajny Jubileusz.

Z Bulli ogłaszającej nadzwyczajny Jubileusz miłosierdzia Misericordiae vultus (1-3)

„1. Jezus Chrystus jest obliczem miłosierdzia Ojca. Wydaje się, iż tajemnica wiary chrześcijańskiej znajduje w tym słowie swoją syntezę. Ono stało się żywe, widoczne i osiągnęło swój szczyt w Jezusie z Nazaretu. Ojciec «bogaty w miłosierdzie» (por. Ef 2,4), gdy objawił Mojżeszowi swoje imię: «Bóg miłosierny i litościwy, cierpliwy, bogaty w łaskę i wierność» (Wj 34,6), sprawił, że człowiek mógł nieprzerwanie poznawać Jego boską naturę na różne sposoby i w wielu momentach historii. W «pełni czasów» (por. Ga 4,4), gdy wszystko było gotowe według Jego planu zbawienia, zesłał On swojego Syna, narodzonego z Maryi Dziewicy, aby objawić nam w sposób ostateczny swoją miłość. Kto Go widzi, widzi też i Ojca (por. J 14,9). Jezus z Nazaretu swoimi słowami, gestami i całą swoją osobą objawia miłosierdzie Boga. Potrzebujemy nieustannie kontemplować tę tajemnicę miłosierdzia. Jest ona dla nas źródłem radości, pogody i pokoju. Jest warunkiem naszego zbawienia. Miłosierdzie to słowo, które objawia Przenajświętszą Tróję. Miłosierdzie to najwyższy i ostateczny akt, w którym Bóg wychodzi nam na spotkanie. Miłosierdzie jest podstawowym prawem, które mieszka w sercu każdego człowieka, gdy patrzy on szczerymi oczami na swojego brata, którego spotyka na drodze życia. Miłosierdzie to droga, która łączy Boga z człowiekiem, ponieważ otwiera serce na nadzieję, że będziemy kochani na zawsze, pomimo ograniczenia, jakim jest nasz grzech. Są chwile, w których jeszcze mocniej jesteśmy wzywani, aby utkwić wzrok w miłosierdziu, byśmy sami stali się skutecznym znakiem działania Ojca. Z tego właśnie powodu ogłosiłem Nadzwyczajny Jubileusz Miłosierdzia jako pełen łaski czas dla Kościoła, aby świadectwo wierzących stało się jeszcze mocniejsze i skuteczniejsze”.

25. Po skończeniu lektury diakon lub inny godny minister daje znak do rozpoczęcia procesji następującymi słowami:

Bracia i Siostry!

Wyruszajmy w imię Chrystusa. On jest drogą, która prowadzi nas w rok łaski i miłosierdzia.

PROCESJA

27. Biskup nakłada kadzidło do kadzielnicy i procesja rusza w kierunku katedry (lub konkatedry), w której będzie sprawowana Msza Święta. Na początku idzie ministrant z dymiącą kadzielnicą, następnie diakon niosący przyozdobiony świątecznie krzyż, po jego bokach ministranci z zapalonymi świecami, potem diakon z księgą Ewangelii, następnie Biskup, a za nim kapłani, inni posługujący i wierni. W czasie procesji lud oraz schola śpiewają antyfony i odpowiednie psalmy, które zostały tutaj zaproponowane. Można śpiewać także Litanię do Wszystkich Świętych i inne odpowiednie śpiewy.

ANTYFONA

Na wieki będę opiewał łaski Pana, moimi ustami będę głosił Twą wierność przez wszystkie pokolenia.

Ps 89,2

albo

Błogosławieni miłosierni, albowiem oni miłosierdzia dostąpią.

Mt 5,7

albo

Pan jest dobry dla wszystkich i Jego miłosierdzie ogarnia wszystkie Jego dzieła.

Ps 145,9

Z Psalmu 86 (wg LG)

Nakłoń swego ucha i wysłuchaj mnie, Panie, bo biedny jestem i ubogi.

Strzeż mojej duszy, bo jestem pobożny, zbaw sługę Twego, który ufa Tobie.

Panie, zmiłuj się nade mną, bo nieustannie wołam do Ciebie.

Uraduj duszę swego sługi,

ku Tobie, Panie, wznoszę moją duszę.

Tyś bowiem, Panie, dobry i łaskawy,
pełen łaski dla wszystkich, którzy Cię wzywają.

Wysłuchaj, Panie, modlitwę moją i zważ na głos mojej prośby!

W dniu utrapienia wołam do Ciebie, ponieważ Ty mnie wysłuchasz.

Nie ma wśród bogów równego Tobie, Panie, ani Twemu dziełu inne nie dorówna.

Naucz mnie, Panie, Twojej drogi, bym postępował według Twojej prawdy, nakłoń me serce, by
lękało się Twego imienia!

Będę Cię wielbił z całego serca, Panie mój i Boże, i na wieki będę sławił Twoje imię.

Bo wielkie było dla mnie Twoje miłosierdzie, a życie moje wyrwałeś z głębin Otchłani.

Boże, pyszni przeciw mnie powstali i zgraja zuchwalców czyha na me życie, a nie mają oni
względu na Ciebie.

Ale Tyś, Panie, Bogiem łaski i miłosierdzia, do gniewu nieskory, łagodny i bardzo wierny.

albo

Z Psalmu 25 (wg LG)

Do Ciebie, Panie, wznoszę moją duszę,

Tobie ufam, Boże,

niech zawód mnie nie spotka.

Niech moi wrogowie nie triumfują nade mną!

Daj mi poznać Twoje drogi, Panie, naucz mnie chodzić Twoimi ścieżkami.

Prowadź mnie w prawdzie według swych pouczeń, Boże i Zbawco, w Tobie mam nadzieję.

Wspomnij na swoje miłosierdzie, Panie, na swoją miłość, która trwa od wieków.

Nie pamiętaj mi grzechów i win mej młodości.

Dobry jest Pan i łaskawy,

dlatego wskazuje drogę grzesznikom.

Pomaga pokornym czynić dobrze, uczy ubogich dróg swoich.

Wszystkie ścieżki Pana są pewne i pełne łaski dla strzegących Jego praw i przymierza.
Przez wzgląd na imię Twoje, Panie, wybac mi winy, które są tak wielkie.

Wejrzyj na mnie i zmiłuj się nade mną, bo jestem samotny i nieszczęśliwy.
Uwolnij moje serce od smutku, wyzwól mnie od udręki.
Spójrz na mój ból i utrapienie, wybac mi wszystkie grzechy.
Strzeż mego życia i wybaw mnie, Panie,
by nie spotkał mnie zawód, gdy uciekam się do Ciebie.

WEJŚCIE DO KATEDRY

28. Po przybyciu do głównych drzwi katedry procesja się zatrzymuje. Biskup proklamuje:
Otwórzcie bramy sprawiedliwości byśmy weszli i złożyli dzięki Panu.
Por. Ps 118,19

29. Podczas gdy drzwi się otwierają Biskup kontynuuje:

Oto jest brama Pana:
wejdźmy przez nią,
aby otrzymać miłosierdzie i przebaczenie.

30. Diakon przekazuje Biskupowi księgę Ewangelii. Biskup stając na progu, trzyma ją uniesioną, podczas gdy śpiewa się poniższą antyfonę lub inną dostosowaną. W czasie ukazania księgi Ewangelii diakon niosący krzyż procesyjny ustawia się z nim obok Biskupa.

ANTYFONA

Ja jestem bramą, mówi Pan.
Jeżeli ktoś wejdzie przeze Mnie, będzie zbawiony - wejdzie i wyjdzie, i znajdzie pastwisko.
por. J 10,9

31. Po śpiewie antyfony procesja idzie dalej w kierunku ołtarza. Na początku kadzidło, krzyż ze świecami, potem Biskup z księgą Ewangelii, kapłani, inni posługujący i wierni. Podczas przejścia śpiewa się antyfonę na wejście lub inny stosowny śpiew.

ANTYFONA

Radujcie się zawsze w Panu,
raz jeszcze powiadam: radujcie się!
Pan jest blisko.

Flp 4,4.5

32. Po dojściu do ołtarza Biskup kładzie księgę Ewangelii na ołtarzu. Jeśli siedł w kapie, teraz zdejmuje ją i zakłada ornat. Całuje ołtarz, okadza go i zasiada na katedrze.

WSPOMNIENIE CHRZTU ŚWIĘTEGO

33. Przynosi się do Biskupa naczynie z wodą. Zamiast kropidła można użyć zielonej gałązki, na wzór hyzopu. Biskup wzywa zebranych do modlitwy tymi lub podobnymi słowami.

Bracia i siostry!

Pokornie prosimy Pana Boga, aby pobłogosławił tę wodę, którą będziemy pokropieni na pamiątkę naszego chrztu. Przez nią wzywamy miłosierdzia i zbawienia mocą zmartwychwstania Chrystusa.

Wszyscy przez chwilę modlą się w milczeniu.

Następnie Biskup, z rękami złożonymi, kontynuuje:

Panie, Boże wszechmogący,

Ty jesteś źródłem i początkiem życia ciała i duszy.

Prosimy Cię, pobłogosław + tę wodę,

którą z ufnością się posługujemy,

aby uprosić przebaczenie naszych grzechów

i uzyskać obronę przeciwko wszelkim zasadzkom szatana

oraz dar Twojej opieki.

Spraw, Boże, w miłosierdziu swoim, niech źródła żywej wody zawsze tryskają dla naszego zbawienia, abyśmy mogli zbliżyć się do Ciebie wewnętrznie oczyszczeni

i uniknęli wszelkich niebezpieczeństw duszy i ciała.

Przez Chrystusa, Pana naszego.

Wierni odpowiadają:

Amen.

34. Biskup bierze kropidło i kropi siebie, koncelebransów, posługujących i lud, przechodząc wzdłuż nawy katedry. W tym czasie śpiewa się poniższe antyfony lub inną stosowną pieśń, np. „Przez chrztu świętego” lub „Com przyrzekł Bogu”.

ANTYFONA

Pokrop mnie, Panie, a stanę się czysty, obmyj mnie, a nad śnieg wybieleję.

Por. Ps 51,9

albo

Obmyj mnie, Panie, z mojej winy, a nad śnieg wybieleję.

por. Ps 51, 9

albo

Pokropię was czystą wodą i oczyszczę was od wszelkiej zmazy, i dam wam serce nowe, mówi Pan.

por. Ez 36,25-26

35. Po powrocie do katedry Biskup mówi:

Niech Bóg wszechmogący oczyści nas z grzechów i sprawi, abyśmy przez odprawienie tej eucharystycznej Ofiary stali się godnymi udziału w uczcie niebieskiej.

Wszyscy odpowiadają:

Amen.

36. Następnie Biskup śpiewa lub odmawia kolektę.

Módlmy się.

Boże, Ty widzisz, z jaką wiarą oczekujemy świąt Narodzenia Pańskiego, + spraw, abyśmy przygotowali nasze serca * i z radością mogli obchodzić wielką tajemnicę naszego zbawienia. Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, t który z Tobą żyje i króluje w jedności

Ducha Świętego, * Bóg, przez wszystkie wieki wieków.

Wszyscy odpowiadają:

Amen.

Dalsza część Mszy Świętej przebiega jak zwykle.

OBRZĘDY ZAKOŃCZENIA

38. Przed uroczystym błogosławieństwem ogłasza się wiernym, w których jeszcze kościołach lub sanktuariach Biskup ustanowił otwarcie podobnej Bramy Miłosierdzia, aby można było przyjąć dar odpustu, w ciągu całego nadzwyczajnego Jubileuszu.

Potem Biskup mówi:

Nasza myśl biegnie teraz jeszcze do Matki Miłosierdzia. Słodycz Jej spojrzenia niech nam towarzyszy w tym Roku Świętym, aby wszyscy mogli odkryć radość z powodu czułości Boga.

Zgromadzeni wzywają Maryję, Matkę Miłosierdzia, śpiewem antyfony Salve Regina (Witaj Królowo) albo Alma Redemptoris Mater (Matko Odkupiciela), czy też inną podobną.

Następuje uroczyste błogosławieństwo przewidziane na okres Adwentu.

39. Po błogosławieństwie diakon rozsyła zgromadzonych. Może zastosować formułę:

Bądźcie miłosierni jak Ojciec wasz jest miłosierny.

Idźcie w pokoju Chrystusa.

Wierni odpowiadają:

Bogu niech będą dzięki.